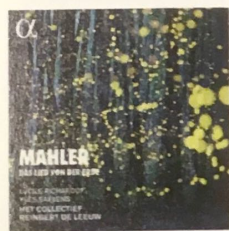

staat. Dan hebben we nog Robert Dean Smith als de gemeenschappelijke tenor die in beide opnamen een formidabele prestatie levert met de uitdagende complexiteit van Das Trinklied vom Jammer der Erde en Der Trunkene im Frühling, maar die de schilderachtige idylle van Von der Jugend absoluut niet aanvoelt. Tot zover de overeenkomsten. Iván Fischer en Vladimir Jurowski geven elkaar weinig toe als top-Mahler-vertolkers die de legendarische Walter, Klemperer, Van Beinum en Haitink niet doen vergeten, maar naar de kroon steken. Blijft over de vrouwelijke solist. Fischers Gerhild Romberger stelde mij teleur omdat ze, hoewel alt zoals Mahler dat voorschreef, juist in het laag tekortschoot. Dame Sarah Connolly mag dan 'officieel' mezzo zijn, maar ze maakt indruk in alle registers, met een soepele, loepzuivere vocalistiek en een bijna transcendente, ontroerende vertolking die je nog lang bijblijft als het 'Ewig, ewig...' verstorven is.

GERARD SCHELTENS

MAHLER

Das Lied von der Erde (bewerking Reinbert de Leeuw)

Lucile Richardot (mezzosopraan), Yves Saelens (tenor), Het Collectief o.l.v. Reinbert de Leeuw
Alpha Classics ALPHA 633 • DDD-61'

WAARDERING: 9

Een cliché is dat mensen op de drempel van de dood over veel zaken des levens radicaal anders gaan denken en voelen dan voorheen. Deze cd is daarvan een goed voorbeeld. Reinbert de Leeuws arrangement van Das Lied von der Erde en zijn eigen uitvoering missen het bedrukte en soms bedompte dat veel van zijn andere arrangementen en uitvoeringen kenmerkte. Niet de loodzware ernst, al geeft de muziek er soms aanleiding toe, en niet de uitzonderlijke traagheid, omdat diepgang ook met andere middelen te realiseren is. Misschien ligt het aan het verschil tussen het Nederlandse Asko|Schönberg en het Belgische

Collectief, misschien is het de instelling van de uitstekende solisten. In ieder geval is deze cd, De Leeuws laatste, een schitterende afsluiting van een bijzondere carrière en een onverwacht levendige uitvoering waarin de levensdrang, sterk aanwezig in de eerste vijf liederen, gelukkig evenveel aandacht krijgt als het afscheid van het laatste deel. Het grootste verschil tussen arrangement en origineel is dat de incidentele strijd tussen solist en ensemble ontbreekt. De grootste overeenkomst is dat het ensemble vaak orkestraal klinkt. Het arrangement kan zich uitstekend meten met andere bewerkingen en de uitvoering is een van de beste die ik van dit werk ken.

EMANUEL OVERBEEKE

MAHLER

Lieder

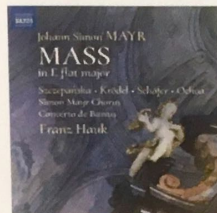
Christiane Karg (mezzosopraan), Malcolm Martineau (piano), Gustav Mahler (piano)
harmonia mundi HMM 905338 • DDD-67'

WAARDERING: 9

Mezzosopraan Christiane Karg is het stadium van de rijzende ster voorbij. Ook haar voorkeuren zijn inmiddels duidelijk. Ze is bovenal een liedzangeres die het theater niet schuwt mits de opera voldoende kleinschalig en intiem is. Gustav Mahler neemt in haar repertoire een speciale plaats in. Ze zou tijdens het afgelaste Mahlerfeest hebben gezongen in de Vierde symfonie en ze zingt op deze cd pianoliederen met een enigszins opera-achtig karakter. Ze houdt de liederen op deze cd graag klein, iets waar vooral de minder bekende liederen zeer bij gebaat zijn. De meer volksliedachtige liederen brengt ze met veel dubbele bodem, terwijl ze in de meer kunstliedachtige graag de eenvoud benadrukt. Dit is geen afwezigheid van een keuze, het is de erkenning van complexiteit die bij haar als iets volstrekt vanzelfsprekends en daarmee als één geheel overkomt. In die houding wordt zij gesteund door de voortreffelijk spelende Martineau die deze liederen

terecht ziet als werken voor een duo voor gelijken. Slechts in twee liederen heeft zij moeite, maar dat verbaast niet: ze zingt mee met de pianorollen waarop Mahler deze liederen inspeelde. En dan is de zangeres niet de bestuurder maar de volger van een grillige en onveranderbare rijder. Dat ze hem kan volgen en zichzelf blijven, is een grote prestatie.

EMANUEL OVERBEEKE

MAYR

Mass in E flat major

Dorothea Szczepanska (sopraan), Johanna Krödel (alt), Markus Schäfer (tenor), Daniel Ochoa (bas), Simon Mayr Chorus, Concerto de Bassus o.l.v. Franz Hauk
Naxos 8.574057 • DDD-87'

WAARDERING: 7

Dit is de allereerste opname van de Messe in Es-Dur van Johann Simon Mayr (1763-1845) weliswaar gereconstrueerd en gearrangeerd door Frank Hauk en Manfred Hössl, beiden geboren in 1955. Mayr componeerde zijn grote mis, een late compositie, grotendeels in 1843 en deed dit in de toen overheersende stijl van de Italiaanse 'messa concertata' met de duidelijke opsplitsing in vocale nummers. Dit in tegenstelling met de symfonische mis die ten noorden van de Alpen gebruikelijk was. In de hier gepresenteerde reconstructie is Mayrs expressieve opbouw ten volle gerespecteerd met opmerkelijke vocale solo's en koren en de zangerige instrumentale beurtten. Dat garandeert ons Franz Hauk, een van de arrangeurs die de uitvoering dirigeert en deze in de zomer van 2018 in de Asamkirche in Ingolstadt opnam. De vocale solisten laten soepele stemmen en expressieve maar enigszins ingehouden uitvoeringen horen, omringd door het Simon Mayr koor en Concerto de Bassus. Voor liefhebbers.

ERNA METDEPENNINGHEN